

את זבחייהם אשר הם זובחים", ומשמע שגם אותם זבחים שהתירתי לך כבר בשעת הקדשם לזבוח בבמה, משום שעדיין לא נאסרו הבמות בשעת הקדשם, אם יקריבם בבמה בשעת איסור הבמות תחשב זביחתם והקרכתם כמי שעושה זאת "על פני השדה", לומר לך, הזובח בבמה בחוץ בשעת איסור הבמות, מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב על פני השדה שלא לשם שמים!

וממשיכה הברייתא לפרש את המשך הפרשה:

ואילו נאמר רק מקרא זה, נמצא שזבחים אלו שהיו ראויים להקרבה בחוץ בשעת הקדשתם יישארו ראויים להקרבה בחוץ גם משהוקם המשכן ונאסרו הבמות.⁽¹⁰⁾

מכאן ואילך, מהפסוק "למען אשר יביאו בני ישראל את זבחייהם אשר הם זובחים על פני השדה — והביאום לה' אל פתח אוהל מועד", הוא מדבר בזבחים שהקדישן בשעת היתר הבמות, והקריבן בשעת איסור הבמות.⁽¹¹⁾

שהרי נאמר "למען אשר יביאו בני ישראל

בחולין [טז א] שלמאן דאמר במדבר נאסרו בשחיטת חולין, כשהותרו נשאר איסור כרת על קדשים בחוץ, וכיון שהאיסור בחולין הוא מפני קרכתם למשכן [שיכלו להקריב בו ולאכול] מסתבר כי גם בעת מסעו נשאר האיסור.

11. רש"י [סוף ע"א] ביאר ש"שעת איסור הבהמות" הוא משעה שהוקם המשכן, וקדשים שהקדישן בשעת היתר הבמות היינו קודם הקמת המשכן. והקשה הגרי"ז שהרי קודם הקמת המשכן יכלו להקריב גם חיה ובעלי מומין [וכדלהלן קטו, ב] ובקרבנות שהוקדשו אז לא שייך העשה של והביאום לה' ולמה יתחייב עליהם משום שחוטאי חוץ. [ובכתבי הגרי"ז נקט שדינם כקדשי נכרי, אך בחידושו על התורה פ' יתרו הוכיח שמעת מתן תורה נחשבו כקדשי ישראל. ואם כן מובן למה חל עליהם איסור חוץ].

ולפיכך העמיד באופן שהקדישם להקריבם במשכן, שחל עליהם דין קדשי מקדש ואיסור לשחוט בחוץ. ודבריו נסתרים מדברי רש"י בעבודה זרה [נא, ב] שכתב קודם הקמת המשכן אע"פ שהיו מוקדשין לשם הקרבת במה לא יקריבום עוד בבמה. וגם לשון הגמרא בסוגיא

לא מוכח שהוא עובד לה, ולכאורה תמוה, שהרי גם בשחיטה אינו מוכח ובכל זאת חייב עליה. וכנראה כוונתו ש"קבלה" הוא מושג שהתחדש רק בעבודת הקרבנות, ובעבודה זרה שאינה כדרכה אינה נחשבת עבודה, אך שחיטה ששייכת גם בחולין נחשבת כצורך עבודה זרה אף שאינה דרכה.

10. מבואר בגמרא שאין חיוב על שחוטאי חוץ ששחטן בשעה שאינו יכול להביאן בפנים. ולכאורה יש לתמוה מכאן על דברי הרמב"ן [שמות מ"ז] שכתב כי גם קודם שהוקמו הקלעים סביב החצר במשכן היה איסור שחוטאי חוץ, אף שלא יכלו אז להקריב לפני המזבח, וראה בתוס' לעיל [סא א ד"ה קודם] שדנו אם בשעה שיכול להקים את המזבח חייב, או שהוא עדיין מחוסר מעשה ואינו נחשב ראוי להקריב בפנים.

ובקובץ תשובות להגרי"ש אלישיב [רלז] צידד שכוונת הרמב"ן כי שחיטת חוץ אוסרת את הקדשים כדין חולין שנשחטו בעזרה [חוץ ממה שאינה מועילה לקדשים], ודחה על פי דברי תוס' בבבא קמא [עו א] שנקטו ששחיטת חוץ היא שחיטה ראויה. ולכן ביאר כדברי הרמב"ן